

sat matar mosques a canonades, però la crisi no es resol amb cops de bandera», ha advertit Núñez Feijóo.

Aleshores, Vortigern pensava a arribar al tron → Aleshores, Vortigern pensava arribar al tron (= tenia el propòsit, s'imaginava de).

Un bosc talat t'espera: no pensis a malmetre la fam dels llops salvant les ombres seduïdes → Un bosc talat t'espera: no pensis malmetre la fam dels llops salvant les ombres seduïdes.

No pensis a fer una carrera per si té sortides o no, això dependrà dels anys i dels temps que corrin → No pensis fer una carrera per si té

sortides o no, això dependrà dels anys i dels temps que corrin.

Van parlar del seu successor, però va deixar clar que no pensa a abdicar, perquè diu que es troba en plena forma → Van parlar del seu successor, però va deixar clar que no pensa abdicar, perquè diu que es troba en plena forma.

El dret a decidir ve avalat per una amplíssima majoria del Parlament, i el Govern no pensa a renunciar-hi → El dret a decidir ve avalat per una amplíssima majoria del Parlament, i el Govern no pensa renunciar-hi.

Cercas em diu que ja té la idea de la pròxima novella, i que pensa a

venir a viure als Estats Units una temporada amb la seva família → ... i que pensa venir a viure als Estats Units una temporada amb la seva família (= i té el propòsit de venir a viure). Notem que, en aquest cas, hi ha la preposició a davant del segon infinitiu.

Resum

Cal evitar d'introduir un complement d'infinitiu amb la preposició *a* en aquells casos en què depèn del verb *pensar* significat 'tenir el propòsit de fer alguna cosa'. Quan *pensar* té aquest valor semàntic, el complement d'infinitiu no es pot substituir pel pronom feble *hi*. ♦

ESMENA: En l'article publicat en el número anterior («Errors freqüents amb «fins» i «fins a» davant d'infinitiu», pp. 21-22), l'últim exemple s'ha de suprimir.

No era mai a casa

ALBERT JANÉ

Una proposició com *No era mai a casa* admet, amb l'adjunció o l'absència del pronom adverbial *hi* i d'una coma, quatre proposicions diferents equivalents, l'ús concret de cada una les quals ha de venir determinat pel context, és a dir, per la situació en què escauria de recórrer-hi.

[1] No hi era mai

[2] A casa no hi era mai

[3] A casa, no hi era mai(!)

[4] A casa, no era mai(!)

En la proposició [1] tenim el cas tan habitual en què un complement del verb, en aquest exemple un complement circumstancial de lloc, ha estat esmentat abans, i no essent preceptiu de sobreentendre'l el representem per mitjà del pronom feble corresponent.

En l'exemple següent [2], el complement circumstancial de lloc va davant el verb, actua com un complement emmarcador, i, contra el que força sovint es diu, encara que aquest complement no vagi seguit d'una coma, alguns verbs, com ara *ésser*, o bé com *cabre*, exigeixen

l'adjunció del pronom que representa aquell complement, sense que això s'hagi de considerar que constitueix un pleonasma o duplicació. Entenem, per tant, que cal considerar no admissible, si es vol, agramatical, una proposició com **A casa no era mai*.

Les dues darreres proposicions [3] i [4] són emfàtiques, amb el complement dislocat. En [3], amb aquest complement representat pel pronom, es focalitza el verb, que té, per tant, un valor clarament remàtic. És el que contestaríem a qui ens informés que on es pot trobar usualment

